

De regeering, in deze tijden toegankelijk voor en bereid den invloed te ondergaan van geluiden van buiten, benoemt daarin de vertegenwoordigers van de bij het ziekenfonds betrokken groepen der samenleving. De commissie wordt benoemd, *zonder één vertegenwoordiger der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst*. Noodlottig was deze gebeurtenis. Noodlottig was, afgezien van den knak in het aanzien der Maatschappij, het missen der gelegenheid, reeds bij den eersten opzet, dien invloed uit te oefenen, die bereikbaar was. Het heeft anders gekund, want, enkele weken daarna, toen het inmiddels benoemde hoofdbestuur een voorzitter had, die niet in Amsterdam, doch in den Haag wonend, den weg in de regeeringsbureaux kende, toen, maar ook eerst toen, werden de twee voorzitters der bijzondere organisaties er in benoemd, die reeds door het inmiddels afgetreden hoofdbestuur voorgedragen waren. De Maatschappij heeft de plaats en den invloed, die op dat gewichtig oogenblik bereikbaar was, verkregen, niet van Amsterdam uit, dat te ver lag, doch van den Haag uit.

Het is een hersenschim te meenen, dat als deze wet, waarin veel aan koninklijke besluiten wordt overgelaten, er nu weldra is, de Maatschappij bevrijd zal zijn van deze zorgen. Er zullen met, naar het tempo van den tijd, versneld tempo, en waarvoor de Maatschappij, niet jaren van voorbereiding gegund zullen zijn, meer wetten komen, die geneeskundige belangen raken. Er is er zelfs reeds één in werking, waaraan bij de voorbereiding minder aandacht door de artsen en het hoofdbestuur is geschonken, dan zij thans, naar ik vrees, blijken zal te verdienen. Wie overziet het arbeidsveld, in de invaliditeitswet ons niet slechts opengesteld, maar den behandelenden arts misschien ontnomen?

Een goed uitgerust bureau, met betrekkingen *in den Haag*, met een jurist, door-kneed in de geneeskundige toestanden hier, en in het buitenland, met de plicht en den tijd ook ongevrraagde adviezen, statistieken, opstellen enz. uit te werken, met tot taak ook de altruïstische zijde der Maatschappij te behartigen, sociale geneeskunde, onderwijs, enz., met werkrachten van veelzijdige ontwikkeling, is noodig. Het hoofdbestuur voorstel brengt kosten mee, misschien wel een vol procent van ons inkomen; ik ben overtuigd, dat alleen reeds het geldelijk voordeel er door aan de geneeskundigen langs directen en indirecten weg bezorgd, ettelijke malen grooter zal zijn.

Amsterdam, 8 Mei 1920.

H. K. DE HAAS.

II.

Eigenaardige wonderverhalen gaan er van mond tot mond over den geheimzinnigen fascineerenden invloed van SIKKEL's redenaarstalent. In de afdeling Rotterdam, waar, zooals waarschijnlijk overal, groote tegenzin tegen het voorstel B bestond, zou *na* de besprekingen met 78 tegen één stem blanco instemming ermee betuigd zijn. In Utrecht woonde ik iets overeenkomstigs bij — ook daar werd vóór de vergadering vrij hoonend en smalend over deze reorganisatieplannen gesproken... Gedurende de vergadering, die met aandacht naar de in vorm en woordenkeus onberispelijk schoone uiteenzetting van SIKKEL luisterde, zag men toehoorders met gelaatsuitdrukkingen, alsof men ze lauw water in de ooren goot. Na deze rede hoorde men getuigenissen als van bekeerden in een Leger-des-Heils-bijeenkomst.

....Mij dunkt dat hier een ernstige waarschuwing op haar plaats is. Het hoofdbestuur toont zelf in de eerste plaats, dat het prijs stelt op kritiek en nauwkeurig wikken en wegen van de voor- en nadeelen van zijn voorstel en wil zeker gaarne de tegenstanders door *argumenten* tot voorstanders zien gemaakt en is zelf even zeker bereid om, als men het kan overtuigen, dat het een slechten weg uitkiest ter ont-koming aan de moeilijkheden, waaraan dit voorstel zijn ontstaan dankt, bijtijds tot inkeer te komen; tot dergelijke onbegrijpelijke suggesties voelt het zich zeker aller-minst aangetrokken.

Zóó weinig vast stond deze verandering van inzicht bij een der aanwezigen, dat hij op hollen toon zijn bejammering uitsprak, dat er maar niet meteen gestemd kon worden; hij voelde zich blijkbaar niet in staat om, zelfs met behulp der aantekeningen

van den secretaris zijner afdeeling, de niet-aanwezigen der afdeeling Utrecht, die er bij een volgende vergadering wel zouden zijn, de argumenten door den inleider te berde gebracht, over te brengen. Aan zulke medestanders heeft het hoofdbestuur geen steun en onze Maatschappij zal er bij gebaat zijn, wanneer pas na nauwkeurig en nuchter bekijken der gesproken en geschreven beschouwingen, over deze belangrijke voorstellen gestemd wordt.

Loenen a. d. Vecht, 9 Mei 1920.

L. L. POSTHUMA.

VERGADERING VAN SPOORWEGARTSEN (EEN INDRUK).

Behoorlijke opkomst, keurige leiding, voortreffelijke secretaris! Genoeglijk onderonsje van talrijke spoorwegartsen en weinig leden der Nederlandsche maatschappij tot bevordering der geneeskunst. Zelfs van een oud-hoofdbestuurder der Maatschappij, ondanks zijn bekendheid in die hoedanigheid met de zwaarheden en moeielijkheden van het hoofdbestuur in dergelijke aangelegenheden, reeds dadelijk een speechje van verontwaardiging en aan het eind een soort motie, die wegens onbruikbaarheid niet in behandeling kon komen. Veel heen en weer gepraat over de verhouding tot de Maatschappij met als eindresultaat, dat wij toch veel meer spoorwegarts, dan Maatschappijman zijn. Van wege de persoonlijke vrijkaart, met bovendien nog de in uitzicht gestelde familiebiljetten.

Het Zieken- en Ondersteuningsfonds geeft zijn leden zooveel mogelijk wat zij noodig hebben, meer dan welk ander ziekenfonds ook, en dan is het maatschappelijk standpunt bijzaak. Want die vrijkaart is een kostelijk bezit. En die vervalt, zoodra wij, ook uit maatschappelijke overwegingen! ons contract opzeggen. Behalve de familiebiljetten nog meer nieuwe voordeelen, salarisverhoging, afstandberekening, vereenvoudigde administratie, „buiten contract“-berekening enz. enz. Na al die mededeelingen luide toejuiching.

Hoe de rechtspositie der spoorwegartsen is, werd er niet duidelijker op. Het hoofdbestuur der Maatschappij erkende, niet juist te hebben gehandeld, wat nog niet de verontwaardiging van den oud-hoofdbestuurder tot zwijgen bracht, getuige diens motie!

Als het ooit zou komen tot conflict tusschen spoorwegartsen en de Maatschappij, zullen er veel Maatschappijleden eerst spoorwegarts zijn en blijven. Vanwege die vrijkaart en die familiebiljetten.

Het onderonsje moest onderons blijven, want een voorstel, om het verslag der vergadering in het *Tijdschrift* te plaatsen, werd verworpen met vier stemmen voor. Een voorstel, om aan het bestuur over te laten, of, en zoo ja wat, er van de vergadering in het *Tijdschrift* zou worden losgelaten, werd met alle overige stemmen aangenomen.

Wat zal er terecht komen van de plannen, om de Maatschappij tot vakvereeniging te maken?

Alkmaar, 9 Mei 1920.

R. G. C. SCHRÖDER.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Beloening van deskundigen in strafzaken.

Op bldz. 1392 heb ik melding gemaakt van het verslag naar aanleiding van het afdelingsonderzoek in de Tweede Kamer van het wetsontwerp tot wijziging der tarieven van gerechtskosten in strafzaken. Naar aanleiding van dat verslag heeft de minister van justitie een nota aan de Tweede Kamer gezonden, waarin hij o. a. het volgende opmerkt: